

vetődött egy szegény, szűrös ember is. Nézte, nézte a szép papucset, ő is nagyot sóhajtott:

— Hej, ha az enyém lenne az a papucs, de boldog lennék!

— Nem olyan szegény embernek való az! — mondta Kormányos úram.

— Hisz tudom én azt jól! — szólt busan a szegény ember. — Tudom én azt jól. Csak úgy mondtam... A kis lányom beteg. Azt mondta, hogy meggyógyul, ha egy pár szép papucset viszek neki háza. Éppen ilyet akart a lelkem. Kékselyemből valót, aranyos virágut, piros sarkut.

Ezzel elfordult a szegény ember. Szeméből kicsordult a könny és végigpergett napégette arcán. Szemére húzta kalapját s továbbment. Kormányos úram egy darabig csak nézte. Majd gondolt egyet s utána futott. Megfogta a szegény ember szűrének lelógó ujját.

— Hé, földi! — szólt szelid hangon. — Hát tudja, ha így áll a dolog, hát Isten neki! Vigye el azt a papucset!

(*Balla Irén.*)

Jézus.

Úgy áll még előttem
Tiszta, szent képe,
Ahogy édesanyám
Szívembe véste;
A sírók, szenvedők,
Gyöngék pártfogója.
Mennyei szeretet
Sugárzik le róla,
— Úgy-int a jóra.

Született szegényen,
— Közénk valónak.
Szeretett, szenvedett
Példát adónak.
Az egész életét,
Másnak osztogatta,
De a keresztfáját
Maga vonszolgatta,
— Meghalni rajta.

Hanem a halállal
Mégse lett vége,
Keresztje kivonult
S híd lett az égbe.
Oda szállt, onnan jár
Ma is e világba,
Hol annyi a szegény,
Az özvegy, az árva
— Ki őtet várja.

Onnan száll ma is le
Földi szívekre:
Meváltó, megáldó
Szent szeretetje.
...Én rám is — Istenem! —
Ő mennyiszer szállt rám,
Kivált így, ünnepi
Zsolozsmáink szárnyán,
Karácsony táján!

Rám lelsz-e most, én rám,
Édes Megváltóm?
Elkerültem messze
A régi háztól.
Ó, mindegy nekem, ha
Rám nem is találnál,
Csak hagyd ott az áldást,
Amit nekem szántál:
— Annál a háznál!

(*Szabócska Mihály*)